

บทที่ 1

องฆากกลางสายฝน

หนังสือเวียอาศัยอยู่ที่เมืองเว่ยมานาน ย่อมรู้ดีถึงความสำคัญของที่ราบเซียงห้วน

สงครามของโลกมนุษย์ในครั้งนี้แบ่งออกเป็นสองชั้น สถานศึกษาต่อกรกับปีศาจสุรา คนขายเนื้อ เทพกระบี่หิ้วไป รวมถึงยอดฝีมือผู้เร้นกายของนิกายเต๋า ส่วนศัตรูที่เหลือต้องให้ทหารม้าชุดเกราะของต้าถังกวาดล้าง

ทหารม้าชุดเกราะของต้าถังคือทหารม้าที่แข็งแกร่งที่สุดในโลกขอเพียงปรับตัวเข้ากับสนามรบได้ก็สามารถสังหารผู้ฝึกฉานที่อยู่ภายในด่านทั้งห้าได้ทั้งหมด สถานการณ์หน้าหุบเขาชิงสยาเป็นไปไม่ได้ที่จะเกิดขึ้นเป็นครั้งที่สอง เพราะโลกนี้ไม่มีสถานศึกษาแห่งที่สอง ศิษย์ชั้นสองของสถานศึกษาเหล่านั้นก็หาไม่ได้อีกแล้ว ถ้าต้าถังรับปากเงื่อนไขของอาศรมเทพจริงโดยตัดแบ่งที่ราบเซียงห้วนให้เผ่าจินจั้งก็เท่ากับตัดแขนทั้งสองข้างของตัวเอง ละทิ้งอาวุธที่ดีที่สุดของตัวเอง

ไม่ว่าอย่างไรหนังสือเวียก็ไม่ควรรับปากเงื่อนไขนี้ แต่มันรู้ว่าหัวใจ

สำคัญที่สุดในการเจรจาของอาศรมเทพครั้งนี้ รวมถึงเป้าหมายที่แท้จริง ในการปรากฏตัวที่ฉางอันของปีศาจสุราคือที่ราบเซียงห้วน

ตำแหน่งในยามค้าคืนเจียบสนิท เช่นเดียวกับพระอัคมเหสี ทุกคน กำลังรอให้หญิงเซวียแสดงท่าที เพราะในเวลานี้ท่าทีของสถานศึกษา เท่ากับท่าทีของต้าถัง

หญิงเซวียยืนขึ้น มองเหล่าขุนนางพลางเอ่ยว่า

"ไปคุยกับฝ่ายตรงข้ามดูก่อน แล้วข้าจะคิดดูอีกที"

เรื่องนี้เกี่ยวพันถึงความมั่นคงของแคว้น ไม่มีใครสามารถตัดสินใจ ได้ภายในเวลาอันสั้น

คืนนี้หญิงเซวียกลับบ้านริมทะเลสาบเยียนหมิง แต่ไม่ได้ไปหา เยี่ยหงอวี

พอรุ่งเช้า มีเสียงไก่และสุนัขตามถนนหนทาง ใอน้ำลอดออกมา จากช่องประตูร้านซาลาเปาที่ยังปิดอยู่ ก่อนถูกสายลมพัดลงสู่เบื้องล่าง กระแทกกับพื้นศิลาทำให้เกิดความชื้น

วันใหม่มาเยือนแล้ว

ราชสำนักเจรจากับคณะทูตของอาศรมเทพต่อ ตามข่าวที่ส่งมาจากวังหลวง ฝ่ายอาศรมเทพดูแข็งกร้าวผิดปกติต่างจากหลายวันก่อนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องที่ราบเซียงห้วน ไม่ยอมอ่อนข้อแม้แต่น้อย

หญิงเซวียรู้ถึงความมั่นใจของฝ่ายอาศรมเทพมาจากไหน มันโบกมือ ให้คนของหน่วยเทียนชูออกไป จากนั้นลุกขึ้นจากเตียง กินโจ๊กสามหนึ่ง ก่อนเดินไปที่สวนดอกเหมย ผลักเปิดประตูเรือนรับรองแล้วเดินเข้าไป

เยี่ยหงอวีชอบอาบน้ำในตอนเช้า เพราะนางชอบความสดชื่น ตลอดวัน ตอนที่หญิงเซวียเดินเข้ามาในห้องนางเพิ่งอาบน้ำเสร็จ เส้นผม ที่เปียกชื้นประปรายที่เปลือยเปล่า หยดน้ำจากปลายผมพอดีหยดลง

ที่หน้าอก

เยี่ยงหงอวีมองมันคราหนึ่งก่อนเดินไปหน้ากระจกแล้วเริ่มหิวผม
"ตัดสินใจได้แล้ว?"

เส้นผมถูกหวีจากด้านหน้าไปสู่อด้านหลังของศีรษะตามการหวี
ของนางซึ่งเห็นได้ชัดจากในกระจก

หญิงเซวียถามว่า

"ตัดสินใจอะไร"

"ลงนามในสัญญา"

หญิงเซวียส่ายหน้า เยี่ยงหงอวีเห็นท่าทางที่มันส่ายหน้าในกระจก
มือที่จับหวีอยู่พลันชะงัก

"ข้าคิดว่าเจ้าตัดสินใจแล้ว จึงไม่ค่อยสุขใจนัก เลยจะมาย้ายี่ซ้า
เสียอีก"

หญิงเซวียเอ่ยว่า

"แม้เจ้าหน้าตาน่ามองมาก..."

"แต่อย่าได้คิดสวຍหญ่เกินไป"

"อย่างน้อยซ้าก็ไม่เคยคิด"

"ซ้าไม่ได้ใส่เสื้อผ้า เจ้ากลับจ้องมองซ้า เช่นนี้เจ้าคิดอะไร"

"นี่คือบ้านซ้า อีกอย่างที่บ่อโคลนในทุ่งร้าง ซ้าเคยเห็นเจ้าเปลือยกาย
แล้ว"

เยี่ยงหงอวีถามเสียงเรียบว่า

"จริงสิ ยังไม่เคยถามเจ้าเลยว่าน่ามองไหม"

หญิงเซวียครุ่นคิดก่อนตอบ

"เรือนร่างของเจ้าเข้ายวนใจมากจริงๆ แต่เมื่อนึกถึงชุดหน่วยพิพากษา
และไหมทองที่อยู่ใต้ผิวหนังของเจ้าแล้ว ซ้าก็ไม่มีควมสนใจใดๆ"

เยื้องหวอวิลุกขึ้นหยิบชุดหน่วยพิพากษาสีโลหิตมาสวม แล้วเริ่มเขียนคิ้วหน้ากระจก

ชุดหน่วยพิพากษาที่รวบรวมกลืนอายุแห่งความศักดิ์สิทธิ์และโหดเหี้ยมปกคลุมร่างกายที่ขาวนูนนวล โดยเฉพาะอย่างยิ่งหนึ่งเขี่ยรู้ว่าใต้ชุดนั้นไม่มีอะไรอื่นเลย จึงยิ่งดูยั่วใจ นางไม่ได้สวมชุดชาวบ้านแล้ว เพราะตอนนี้นางคือต้าเสินกวนหน่วยพิพากษา

"ต้าถ้งไม่มีทางรักษาที่ราบเซียงห้วนไว้ได้ อาศรมเทพสามารถอ่อนข้อให้ในทุกด้าน แต่ที่ราบเซียงห้วนไม่อาจอ่อนข้อ ไม่เช่นนั้นสงครามของการบุกโจมตีต้าถ้งในครั้งนี้ก็เท่ากับไร้ความหมาย"

หนึ่งเขี่ยมองแท่งถ่านเขียนคิ้วที่วาดเบาๆ อยู่ที่คิ้วนางพลางเอ่ยว่า "มีชีวิตอยู่ไม่ใช่เพื่อ..."

ไม่รอให้มันพูดจบ เยื้องหวอวิเอ่ยตัดบทว่า

"คนในสถานศึกษามีชีวิตอยู่เพื่อความสุข แต่คนส่วนใหญ่มีชีวิตอยู่เพื่อประโยชน์ อาศรมเทพจำเป็นต้องมีสิ่งตอบแทนให้แก่วันต่างๆ"

"ข้าคิดว่าเงื่อนไข่อื่นๆ ก็เพียงพอให้ตอบแทนแล้ว"

เยื้องหวอวิวางแท่งถ่านเขียนคิ้ว หยิบกระดาษสีขาวสอดออกจากกล่องเครื่องประทีปโคม มองหนึ่งเขี่ยในกระจกพลางเอ่ยว่า

"เช่นนั้นอาศรมเทพจะตอบแทนตนและตอบแทนเข้าเขียนอย่างไร" นางยิ้มปากเบาๆ บนกระดาษชาดจนริมฝีปากงามผุดผาดราวเหมยแดง ก่อนหันมามองหนึ่งเขี่ยก็ฉีกกระดาษชาดออกเป็นสองส่วน

"พวกเราเข้าใจดีว่าหากรอให้ต้าถ้งและสถานศึกษาฟื้นฟูกำลังได้ สัญญาใดๆ ล้วนเป็นแค่เศษกระดาษ พวกเราไม่อาจให้ต้าถ้งแข็งแกร่งต่อไป ดังนั้นที่ราบเซียงห้วนต้องเป็นของเรา"

คณะทูตของอาศรมเทพยังคงมีท่าที่แข็งกร้าว ขุนนางต่ำถึงที่เข้าร่วมการเจรจาตกอยู่ในสถานะที่ถูกกดดันอย่างมาก ไม่รู้ว่าใช่หรือไม่ที่ขุนนางหนุ่มเลือดร้อนบางคนเอาไปปรึกษาต่อ ทำให้รายละเอียดในการเจรจารั่วไหลออกไปจนราษฎรชาวต่ำถึงล่วงรู้เงื่อนไขที่แฝงด้วยความอภัยจากฝ่ายอาศรมเทพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องการตัดแบ่งที่ราบเชิงห้วยและเขตตงซานให้ฝ่ายตรงข้ามทำให้ชาวถึงขุนเคื่องอย่างสุดขีด พันปีที่ผ่านมาต่ำถึงเคยหรือที่ต้องรับความอภัยถึงเพียงนี้

จากชายแดนเหนือจนถึงเชิงจิง จากเทือกเขาซงหลิงจนถึงถนนจูเซวี่ย ทั้งทหารและชาวบ้านของต่ำถึงไม่รู้เสียชีวิตในสงครามครั้งนี้ไปมากเท่าไรจึงพลิกสถานการณ์ได้ในที่สุด เห็นชัดว่าไม่ได้รับแพ้ แต่เหตุใดต้องลงนามในสัญญาที่ลดทอนอำนาจและสร้างความปลอดภัยให้แก่แคว้นเซินนี้

ในช่วงเวลาเพียงไม่นานก็เกิดเสียงฮือฮาขึ้นทั้งเมือง อารมณ์ของผู้คนพลุ่งพล่าน พ่อค้าเราไม่สนใจจะขายของ กว๋ยเตี่ยวเปี๊ยะเวียดเหมือนขาดรสชาติ ไม่ว่าทำงานอะไรล้วนไม่มีกะจิตกะใจ ไม่มีผู้ใดนั่งนิ่งอยู่บ้านได้ เหล่าชาวบ้าน บัณฑิต และทหารบาดเจ็บที่กลับมาจากแนวหน้าพากันมาที่ลานหน้าวังหลวง ไม่มีใครก่อความวุ่นวาย ถึงขั้นไม่มีใครส่งเสียงไว้วางใจ คนนับล้านเพียงยืนนิ่งเงียบอยู่หน้าวังหลวงท่ามกลางฝนหนาวของฤดูวสันต์ ยืนกันจนถึงดึกคืนยังไม่สลายตัว คนนับล้านรวมตัวอยู่ด้วยกันแต่เงียบเหมือนสุสาน หน้าวังหลวงเงียบสนิทเรื่องนี้สำหรับผู้คนในวังคือแรงกดดันที่มากจนเกินพรรณนา เหล่าขุนนางที่รู้รายละเอียดต่างดูเศร้าวัยลงในพริบตา

ค่าคีนี่คนจำนวนมากกำลังรอคอย ส่วนบางคนกำลังทำอย่างอื่น

พวกมันไม่ใช่ไม่ขุนเคื่องใจ แต่เพราะพวกมันจำเป็นต้องพิจารณาถึงเรื่องที่จะตามมาในภายหลัง

ที่ภูเขาลังสถานศึกษา มูโยวแบกตะกร้าไม้เดินอยู่ในเมฆหมอกกลางเขา หยิบธงเล็กๆ จากในตะกร้าออกมาปักลงในร่องหินหรือไม้กึ่งในดินห่างกันเป็นระยะพอสมควร ค่ายกลประตุมะเขมเป็นค่ายกลที่จอมปราษฎ์ถ่ายทอดให้นาง เป็นเกราะป้องกันที่สำคัญของภูเขาด้านหลังตอนที่นางอยู่หุบเขาชิงสยา ค่ายกลนี้ไม่มีใครดูแล ถูกเจ้านิกายแห่งอาศรมเทพบุทหลายจนได้รับความเสียหายอย่างมาก ตอนนี้อย่างไรก็ตามแม้เจ้าอารามบาดเจ็บสาหัสยากจะฟื้นฟูได้ แต่ปีศาจสุราและคนขายเนื้อกลับเป็นเหมือนเมฆฝนมืดครึ้มที่เพิ่งก่อตัว ปกคลุมจิตใจของเหล่าศิษย์สถานศึกษา นางต้องซ่อมแซมค่ายกลให้เสร็จโดยเร็วจึงจะวางใจ

โรงตีเหล็กริมลำธารยังคงเจียบเจี๊ยบ ศิษย์พีหกนอนหนุนค้อนเหล็ก เหม่อมองปาเขาในยามค่ำคืน ในห้องด้านหลังมีเสียงที่อ่อนโยนดังมาอยู่เป็นระยะ

"คนหนึ่งไร้ระยะและไร้ขอบเขต ส่วนอีกคนใกล้เคียงกับด้านอมตะ ดูเหมือนว่าขอเพียงไม่เข้าข้างอันก็ไม่มีใครสังหารพวกมันได้ แต่ข้าจำได้ว่าอาจารย์เคยพูดประโยคหนึ่ง" นิ้วของศิษย์พีใหญ่วาดเบาๆ ในอากาศเหนือชานพลาจเอ่ยด้วยสีหน้าอ่อนโยน "นอกจากเข้าเทียบ บนโลกนี้ไม่มีใครที่รู้ทุกอย่างและทำได้ทุกเรื่อง ในเมื่อเป็นเช่นนั้น พวกมันต้องถูกสังหารได้อย่างแน่นอน ดังนั้นตอนนี้พวกเราควรเริ่มคำนวณ ข้าคิดว่าคงเป็นงานที่ยุ่งยากและใหญ่โตไม่น้อย"

ศิษย์พีสี่เอ่ยว่า

"ศิษย์น้องยินดีช่วยศิษย์พีคิดอย่างละเอียด"

อวี่เหลียนนั่งครุ่นคิดอยู่ริมหน้าผา นิ้วมือเขียนตัวอักษรในสายลม

อยู่ตลอดเวลา ถึงเสี้ยวถึงอยู่ที่บันไดหิน กำลังเจาะทางเดินให้กว้างขึ้น
ดาบใหญ่สีโลหิตในมือยิ่งเหมือนกระบองเหล็กเข้าไปทุกที

เสี้ยวไปนอนเปื้อนนายอยู่ที่ชั้นบันไดด้านบน จู่ๆ ตรงหน้าผาก็มี
ลมพัดมา ทำให้ชั้นเมฆยามคำคืนกระจายตัวออกเผยให้เห็นดวงจันทร์
ดวงนั้น เสี้ยวไปหอนใส่ดวงจันทร์ เสียงสดีใสนุ่มนวล

จวินโม่ยืนอยู่ริมสระน้ำ จางเนี่ยนจู่และหลีกวงตีกำลังรับการ
กระแทกจากม่านน้ำตก ส่วนตัวมันกำลังคิดค้นเพลงกระบี่ ห่านขาวล้างขา
ในสระน้ำอยู่ข้างกายมัน

เสียงหอนของเสี้ยวไปดังมาจากหน้าผา ห่านขาวเงยหน้ามอง
ไปทางนั้นอย่างดูแคลน แล้วโก่งคอร้องใส่ดวงจันทร์

หนึ่งเขวียยืนอยู่ในหอบสูงของวังหลวง

มันกำลังมองดวงจันทร์ มองฝูงชนที่เจียบสงบและเบียดเสียดกัน
อยู่ที่ลาน คล้ายได้ยินอะไรบางอย่าง จากนั้นนึกเรื่องบางเรื่องขึ้นได้
จึงหัวเราะ

ตาค้นในยามคำคืนเจียบสนิท เจริญเหมือนต้นไม้สีทอง
ส่ายไหว หนึ่งเขวียมองตาพระอัศวินเหสีพลางเอ่ยว่า

"ความอัปยศนำมาซึ่งความกล้าและความโกรธ ถ้ามีช่องทางที่จะ
ปลดปล่อยความโกรธได้ที่เหลือก็คือความกล้าล้วนๆ นี่คือการพูดของท่าน
ตอนนี้พวกเราจำเป็นต้องพิจารณาว่าจะให้ใครมารับความโกรธของ
ชาวฉิ่ง"

พระอัศวินเหสีไม่ได้ตอบประการใด หนึ่งเขวียเอ่ยต่อไปว่า

"หลังจากตัดแบ่งที่ราบเซียงห้วนไปแล้ว ปัญหาเรื่องม้าศึกยกให้
เป็นหน้าที่ของสถานศึกษา"

พระอัศรมเหสีส่ายหน้า

"ต่อให้สถานศึกษาแข็งแกร่งแค่ไหนก็ไม่สามารถสร้างสิ่งต่างๆ ด้วยมือเปล่า"

"ทุกสิ่งทุกอย่างสูญเสียไปด้วยมือข้า วันหน้าต้องเอาคืนกลับมาอย่าง แน่นนอน"

พระอัศรมเหสีไม่เข้าใจว่ามันเอาความมั่นใจมาจากไหน แต่ สุดท้ายก็คล้ายตามคำพูดที่หนักแน่นของมัน ครุ่นคิดอยู่ครู่ก่อนเอ่ย อย่างเคร่งขรึมว่า

"ในเมื่อเป็นเช่นนั้น ข้าลงนามก็ได้"

"ท่านไม่อาจลงนาม เพราะไม่อาจให้ท่านและจักรพรรดิมารับ ความโกรธของราษฎร"

"แต่เจ้าเคยบอกว่าสถานศึกษาไม่อาจลงนาม เพราะสัญญาที่ สุดท้ายแล้วต้องผิดสัญญา"

"อาศรมเทพเตรียมการมาเต็มที่ จะต้องขอให้ข้าหรืออาจถึงขั้น ศิษย์ที่มาลงนามแน่นนอน ในส่วนของราชสำนัก เยี่ยงอริพุดถูก พวกเรา ยังมีทางถอย"

พระอัศรมเหสีเฉยใจฉลาด เข้าใจความหมายของมันได้ในทันที จึงเอ่ยอย่างไม่เห็นด้วย

"ผู้นั่งบนบัลลังก์คือบุตรของข้า ข้าควรต้องรับภาระและหน้าที่ ที่สมควร คนอื่นๆ ในสกุลหลี่ลงนามหรือข้าลงนามล้วนไม่ต่างกัน"

"อย่างน้อยสามารถระงับความขัดแย้งได้" หนึ่งเซวียเอ่ย "เป็นราชินิกุลสกุลหลี่ การลงนามในสัญญาที่ทำให้แคว้นได้รับความ อับยศมีแต่ต้องใช้ความตายขอขมาจึงสามารถสลายความโกรธของ ราษฎร สถานการณ์ในตอนนี้น่าจะไม่อาจตาย"

"สถานศึกษาเข้าสู่โลกิยะแล้ว เขียนเชิงใหญ่รับปากว่าจะสอนบุตรข้า ราชสำนักไม่ทะเลาะเบาะแว้งกันแล้ว อันที่จริงเวลานี้มาคิดดูอย่างละเอียด จะมีหรือไม่มีข้าไม่สำคัญต่อต้งอีกต่อไป"

พระอักรมเหสียิ้ม

"อีกอย่างสำหรับข้าในตอนนี่ ความตายไม่นานแล้วเลยสักนิด"

หญิงเซวียยอมไม่ให้พระอักรมเหสีสละชีวิต มันออกจากวังไปตำหนักชินอ่องในตอนกลางคืน

แสงเทียนในห้องหนังสือหม่นมัว ใบหน้าของหลี่เพยเหยียนยังคงสว่างาม รอยยิ้มนำสนิทสนม เพียงแต่มีริ้วรอยตรงหางตาเพิ่มขึ้น สองคิ้วที่เคยเหมือนกระบี่ก็อ่อนโยนลงมาก

"ชีวิตนี้ข้าไม่ได้ทะเลาะทะเลาะอะไรมากนัก ข้าเพียงอยากช่วยเสริมส่วนที่บกพร่องให้เสด็จพี่โดยสร้างความสัมพันธ์อันดีกับนิกายเต้าแทนราชินิกุล อย่างมากก็แค่อยากหึงชื่ออ่องผู้ปรีชาไว้ในหน้าประวัติศาสตร์"

หลี่เพยเหยียนมองหญิงเซวียที่อยู่ตรงหน้าพลางยิ้มเยาะตัวเอง

"ตอนนี้มาคิดดู ถ้าข้าไม่ได้เกิดในตระกูลของจักรพรรดิ แต่เป็นผู้ครองเขตของเขตใดเขตหนึ่ง เชื่อว่าคงมีประโยชน์กว่าตอนนี้มาก"

"นี่คือปัญหาของท่าน" หญิงเซวียเอ่ย "ในยุครุ่งเรือง เรื่องที่ท่านคิดนั้นตื่นเงินกันไป และที่ผ่านมามีท่านก็อ่อนข้อให้อาศรมเทพมากจนเงินไปองค์จักรพรรดิไม่พอพระทัย สถานศึกษาไม่พอใจ ราษฎรก็ไม่พอใจ"

"ดูทำข้าคงหมดประโยชน์แล้วจริงๆ"

"ปรากฏการณ์เหล่านี้เป็นบทบาทที่เหมาะสมกับตัวท่าน ข้าจึงคิดว่าก่อนจะจากโลกนี้ไปท่านยังทำคุณประโยชน์ให้ต้งถึงและราชินิกุลได้"

หลี่เพยเหยียนมองเชิงเทียนบนโต๊ะ มองน้ำตาเทียนที่ไหลลงมา
เอ่ยอย่างทอดถอนใจว่า

"หลังจากเจ้าฆ่าชาโหวก็ไม่เคยสนใจการมีตัวตนของข้า ข้าคิด
มาตลอดว่าเป็นเพราะสถานศึกษาเห็นแก่หน้าเสด็จที่จึงกดดันเจ้า หรือ
ไม่เจ้าก็ฆ่าคนไปมากพอแล้ว ความแค้นในอดีตจึงสลายไปหมดแล้ว
หรืออาจเป็นเพราะเจ้าก็แค่อยากให้ข้าจมอยู่ในความหวาดกลัวเหมือน
ตายทั้งเป็น คิดไม่ถึงว่าที่แท้เจ้ารอข้าอยู่"

"ไม่มีใครคำนวณเรื่องราวได้หลายปีหรือหลายสิบปีเหมือน
เฮ่าเทียนหรอก ข้าก็ไม่ได้คิดไกลขนาดนั้น แต่เหมือนอย่างที่ศิษย์ที่สาม
เคยพูด คนบางคนมีชีวิตอยู่มีประโยชน์กว่าตาย"

"มีประโยชน์ตรงที่...จะได้ตายในเวลาที่เหมาะสมสินะ"

"ถูกต้อง"

"หนึ่งเซวีย เจ้าเป็นคนที่เลือดเย็นที่สุดในโลกจริงๆ" หลี่เพยเหยียน
กล่าวอย่างทอดถอนใจ "วันนี้ต้าถังพบเจอกับลมมรสุม จำเป็นต้องได้
คนเลือดเย็นและนี่ถึงความเป็นจริงเช่นเจ้ามาปกป้อง"

"ทุกคนล้วนมีสิทธิ์พูดว่าข้าเลือดเย็น แต่ท่านไม่มี"

หนึ่งเซวียไม่หลับตลอดคืน ไม่ใช่กระสับกระส่ายพลิกตัวไปมา แต่
ตระเวนไปทั่วห้องอัน หลังออกจากตำหนักซินอ่องแล้วมันกลับไปพบ
เยี่ยหงอวี่ที่เรือนเล็กริมทะเลสาบ

"สถานศึกษาและราชินิกุลล้วนไม่อาจไปอาศรมเทพเพื่อขอขมา
เฮ่าเทียน"

"ได้ ส่งคณะทูตไปแทนได้"

"ไม่ได้"

เยี่ยหองอวี๋ครุ่นคิดก่อนเอ่ยว่า

"เช่นนั้นก็ทำอย่างที่แคว้นหนานจิ้นเคยทำเมื่อนานมาแล้ว ให้เรือหงซิวเจาเป็นตัวแทนราชสำนักไปร่ำยรำที่อาศรมเทพ เปลี่ยนจากเพื่อการเฉลิมฉลองเป็นเพื่อขอขมา"

"อาจทำได้ แต่ต้องไม่ใช่ในฐานะตัวแทนของราชสำนัก และข้าต้องถามความเห็นของพวกนางก่อน"

"พูดต่อไป"

"เงื่อนไขอื่นๆ ที่เหลือล้วนรับปากได้ แต่อาศรมเทพต้องรับประกันความปลอดภัยของแคว้นต้าเหอ ไม่ว่าแคว้นเวียหยุนหรือหนานจิ้น หากล่วงล้ำเขตแดนของแคว้นต้าเหอแม้เพียงก้าวเดียวเท่ากับทำผิดสัญญา"

"ไม่มีปัญหา และเช่นเดียวกัน ต้าถิงต้องรับประกันความปลอดภัยของเขตชิงเหอ"

"เรื่องนี้อยู่ในเงื่อนไขของพวกเจ้าอาศรมเทพอยู่แล้ว"

เยี่ยหองอวี๋สายหน้า

"ข้าหมายถึงความปลอดภัยของทุกคนของเขตชิงเหอ รวมถึงที่ถูกขังอยู่ในฉางอันตอนเกิดจลาจลด้วย ต้าถิงต้องปล่อยตัวพวกมัน"

"ดูทำนี่คงเป็นเงื่อนไขที่ตระกูลใหญ่เขตชิงเหอร้องขอต่ออาศรมเทพตอนเข้าสวามิภักดิ์สินะ"

"ถ้าแม้แต่เรื่องนี้อาศรมเทพยังทำไม่ได้ แล้วจะทำให้สานุศิษย์นับล้านบนโลกศรัทธาได้อย่างไร"

หญิงเซวียนิงเจียบไปครู่ก่อนเอ่ยว่า

"ข้ารับปากเจ้า เมื่อลงนามเสร็จ ขอเพียงกองทัพร่วมถอยออกจากเขตชิงเหอ ข้าจะส่งพวกที่อยู่ในซุ่มนุ่ชิงเหอกลับไป"

รุ่งเช้า สายฝนตกลงมาอีกครั้ง

ต้าถึงรับปากคำขอส่วนใหญ่ที่ฝ่ายอาศรมเทพเสนอมมา ซินอ่อง
หลี่เพยเหยียนลงนามในสัญญา ขณะเดียวกันก็เท่ากับเขียนชื่อตัวเอง
ลงบนเสาแห่งความน่าละอายใจในประวัติศาสตร์ด้วย

เมื่อข่าวแพร่ออกไป ทั้งในและนอกราชสำนักพลันเกิดเสียงฮือฮา
ไม่มีใครรู้ว่าในคำคั้นที่ยาวนานนั้นเกิดอะไรขึ้น ทำให้บุคคลระดับสูง
ในวังหลวงจึงกล้าลงนามในสัญญาที่ทุกคนเห็นว่าไม่ถูกต้องฉบับนี้

ชาวถึงที่รวมตัวกันอยู่หน้าวังหลวงไม่อาจควบคุมอารมณ์ของตน
อีกต่อไป จึงก่นด่าอย่างหยาบคาย ถ่มน้ำลายใส่กำแพงวังสีชาด ก่อนที่
จะมีข่าวลือเกี่ยวกับเรื่องในอดีตแพร่สะพัดไปในหมู่ผู้คน

ข่าวลือเกี่ยวกับเรื่องในอดีตพวกนั้นอันที่จริงไม่ใช่ข่าวลือ แต่เป็น
เรื่องที่ทุกคนต่างรู้ดี เช่นคดีฆ่าล้างหมู่บ้านที่ชายแดนแคว้นเยียน
ซินอ่องและเจ้านิกายแห่งอาศรมเทพมีความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นต่อกัน
และมีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีเลือดของนิกายเต๋าที่ถูกเปิดโปงในฉางอัน
ซินอ่องจึงถูกจักรพรรดิองค์ก่อนปลดให้เป็นสามัญชนจนกระทั่ง
หลี่ฮุยหยวนขึ้นครองบัลลังก์จึงกลับสู่ฐานะเดิม

ประตู่วังเปิดออกซ้าๆ หลี่เพยเหยียนเดินเข้าไปในฝูงชน มันสวม
เสื้อคลุมยาวสีดำแดงลายทอง ดูสะดุดตามากท่ามกลางสายฝน
ยามเช้าที่ตกปรอยๆ

คนจำนวนนับไม่ถ้วนมองมัน สายตาดาลงมาเต็มไปด้วยความ
ขุ่นเคืองและเหยียดหยาม ถึงขั้นมีคนพุ่งเข้าไปจะทำร้ายมัน ขุนนาง
ชั้นผู้น้อยในที่ว่าการของทางการคนหนึ่งถามว่าเพราะเหตุใดราชสำนัก
จึงจะยกเขตตงซางานและที่ราบเซียงห้วนให้ศัตรู เสียงของขุนนางคนนี้
ฟังดูเจ็บปวดมาก คล้ายกำลังหลังโลหิต คนจำนวนนับไม่ถ้วน

กำลังตั้งคำถาม กำลังตำหนิ กำลังตำหนิ หรือว่าราชสำนักไม่คิดจะยึดเขตชิงเหอกลับมา เพราะเหตุใดถึงจะส่งพวกกบฏในชุมนุมชิงเหอกลับไป

หน้าวังหลวงเต็มไปด้วยเสียงที่ดูตัน ถ้าไม่ใช่ทหารกองกำลังอวี๋หลินคุ้มครองอย่างเข้มแข็ง ยามนี้หลี่เพยเหยียนคงถูกฉีกกระชากเป็นชิ้นๆ แล้ว จู่ๆ หลี่เพยเหยียนก็หยุดเดิน มองไปยังมหาสมุทรแห่งฝูงชนที่โกรธเคืองโดยรอบ สีหน้าของมันสงบนิ่งมาก อารมณ์ในแววตาสลับซับซ้อน ผู้คนค่อยๆ สงบนิ่งลง

"เพราะเหตุใดกระนั้นหรือ โลกนี้ไม่มีเหตุผลให้อธิบายมากมายอย่างนั้นหรอก ต้าถิงต้องการเวลา ข้าก็ช่วยพวกเจ้ายื้อเวลา ต้าถิงต้องการความสงบ ข้าก็ช่วยพวกเจ้านำความสงบมาให้ ทั้งโลกจะโค่นล้มต้าถิง ต้าถิงจะอยู่ด้วยตนเองได้อย่างไร จะเป็นศัตรูกับคนทั้งโลกได้จริงๆ อย่างนั้นหรือ ถ้าคิดว่าข้าทำผิด วันหน้าพวกเจ้าก็พิสูจน์ให้ข้าเห็นเถอะ" สีหน้าของมันเฉยเมย แต่มือทั้งสองข้างในแขนเสื้อสั่นไม่หยุด

หลี่เพยเหยียนกลับถึงตำหนักของตน

ราษฎรที่โกรธแค้นเข้าล้อมตำหนัก

ศิษย์สถานศึกษาที่ตึกหน้าและศิษย์ในสถานศึกษาชั้นสูงของทางการกำลังช่วยกรมโยธาซ่อมแซมบ้านเรือนที่พังเสียหายจากการสู้รบอยู่ในเมือง พอรู้ข่าวก็หอบก้อนอิฐก้อนหินมากมายมาที่นี่

ทหารกองกำลังอวี๋หลินและทหารองครักษ์ตั้งแนวป้องกันอย่างแน่นหนา แต่พวกมันมีจำนวนคนน้อยเกินไปไม่เพียงพอที่จะปราบปรามฝูงชนที่โกรธแค้น รอบตำหนักมีเสียงตะโกนด้วยความโกรธดังขึ้นอย่างพร้อมเพรียง

ถึงขั้นมีคนยกถังน้ำมันมาจุดไฟ

และในช่วงเวลาคับขันนั่นเอง ภายในตำหนักชินอ่องพลันมีเสียง
ร้องไห้อย่างโศกเศร้าดังขึ้น หลังประตูดำหนักมีธงขาวผืนหนึ่งยื่นออกมา
ชินอ่องหลี่เพยเหยียนแห่งตำถ้ำถึงเสียชีวิตแล้ว

บนถนนเจียบสนิทลงทันที เห็นธงขาวท่ามกลางสายฝนที่ดูอ้างว้าง
ผืนนั้นแล้วผู้คนต่างวางก้อนอิฐก้อนหินลง คบไฟที่เพิ่งจุดก็ค่อยๆ
มอดดับ

หญิงเขวียยืนอยู่ตรงปากซอยที่ห่างไกล มองภาพนี้อยู่เจียบๆ
ไบหน้าไร้ความรู้สึก

หลี่เพยเหยียนเป็นตัวแทนของตำถ้ำลงนามในสัญญา สำหรับฝ่าย
อาศรมเทพนี้ไม่ได้หมายความว่า การเจรจาสิ้นสุดลงหรือได้ชัยชนะแล้ว
เพราะอาศรมเทพยังต้องการการลงนามจากสถานศึกษา ถ้าเป็นไปได้
แน่นอนว่าพวกมันปรารถนาการลงนามจากเซียนเชิงใหญ่ผู้ขึ้นชื่อเรื่อง
เมตตากรุณา หรือเซียนเชิงรองผู้เที่ยงตรงรักษาจรรยา เพียงแต่ใน
สถานศึกษามีคนเดียวที่เข้าสู่โลกิยะ นั่นคือหญิงเขวีย

ทะเลสาบเยียนหมิงยามนี้มีฝนตกหนัก แต่กลับไม่เย็นสบาย
คณะทูตของอาศรมเทพรวมถึงบรรดาต้าเสวียชื่อของตำถ้ำล้วนอยู่ใน
ห้องโถง ไม่มีใครพูดจา ต่างคนต่างมีสภาพจิตใจที่ต่างกัน ฝ่ายอาศรมเทพ
นั้นไม่ต้องกล่าวถึง ส่วนเจิงจิ้งต้าเสวียชื่อและขุนนางคนอื่นๆ ของตำถ้ำ
สีหน้าเคร่งขรึมเป็นอย่างยิ่ง

ทุกคนกำลังรอหญิงเขวียกลับมาลงนาม เยี่ยงหออี้ก็รออยู่ในสวน
ดอกเหมย แต่หญิงเขวียไม่ปรากฏตัวสักที เพราะก่อนที่มันจะกลับไป
ทะเลสาบเยียนหมิงมันไปยังสถานที่แห่งหนึ่งก่อน

หน้าหอชุมนุมเขตชิงเหอเป็นถนนสายตรง ด้านหลังเป็นทะเลสาบ และภูเขา ตอนนีฝนตกลงมาปกคลุมทำให้ทัศนียภาพดูสวยงาม

องค์กรักจำนวนหนึ่งและคนของพรรคมีจางมิ่งกรยี่ลืบกว่าคน จับตาดูความเคลื่อนไหวรอบๆ หอชุมนุมอยู่อย่างระแวดระวัง

คืนนั้นนางอันเกิดความโกลาหล ลูกหลานตระกูลใหญ่ในชุมนุม อาศัยความซุลมุนุ่นวายหลบหนีไป หลังเหตุการณ์สงบต้องเสียเวลา และกำลังอย่างมากถึงจับคนพวกนี้กลับมาได้ พวกมันไม่ยอมให้เรื่องนี้เกิดขึ้นซ้ำอีก ถ้าให้พวกมันรู้ว่าคนในชุมนุมพวกนี้อีกไม่นานจะถูกส่งตัวกลับเขตชิงเหอ ไม่รู้ว่าจะเด็ดดาลถึงขั้นไหน

ในเวลานี้หนึ่งเซวียเดินเข้ามาในหอชุมนุมแล้ว มันรับผ้ามาเช็ดผมที่เปียกฝน บัดน้ำฝนที่อยู่บนเสื้อผ้าออก กิริยาของมันดูเป็นธรรมชาติราวกับว่ากลับมาบ้าน

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)